

Prawda ukryta w we wnętrzu

Emocje i uczucia

„Oto się kochasz w prawdzie wewnętrznej, a skrytą mądrość objawiłeś mi” – Ps. 51:8 (BG).

Kultura wschodu o wiele częściej niż kultura zachodnia przypisuje różne emocje wielu częściom ludzkiego ciała. I nie chodzi tutaj tylko o serce, lecz o nerki, wątrobę, jelita, kości, szpik, a nawet otrzewną oraz wątrobą, które to organy niejednokrotnie mają przenośne znaczenie. Mimo iż wiele z tych metafor jest ze sobą blisko związanych, to jednak istnieje między nimi pewna subtelna różnica.

Serce i nerki

„Zbadaj mnie, Panie, i doświadcz, poddaj próbie nerki i serce moje!” (Ps. 26:2). W niektórych przekładach Pisma Świętego, wyrażenie „będziesz miłował Boga swego z całego serca swego” przetłumaczone zostało jako „będziesz miłował Boga swego z całych nerek swoich”. Słowo które przetłumaczone zostało jako „nerki” często występuje w związku z ofiarami.

Mimo to, Psalm 26 jednoznacznie wskazuje, że nerki i serce powinny być rozróżniane. Henry Ainsworth, szesnastowieczny przywódca ruchu purytańskiego stwierdził niegdyś, że „serce może oznaczać przemyślenia, zaś nerki mogą być symbolem uczuć”. Okazuje się jednak, że znaczenie to może być zupełnie odwrotne.

Dla przykładu, zapis Psalmu 16:7 (BG) brzmi: „Będę błogosławił Pana, który mi dał radę, gdyż i w nocy ćwiczą mię nerki moje”. Hebrajskie określenie przełożone jako nerki pojawia się 31 razy w Biblii, natomiast słowo tłumaczone jako serce pojawia się 593 razy w Starym Testamencie, zaś jego grecki odpowiednik użyty został w Nowym Testamencie 160 razy. Greckie słowo kardia pochodzi od słowa kar, które oznacza środek wszystkiego. Thayer określa je jako „środek fizycznego i duchowego życia”.

Mimo bliskiego związku znaczeniowego z nerkami, nacisk zdaje się być położony na ośrodek uczuć, które motywują daną osobę. Dlatego też serce w księdze Psalmów jest metaforą ośrodka uczuć. Dla przykładu:

„Drżycie i nie grzeszcie! Rozmyślajcie w sercu swoim na łożu i milczcie!” (Ps. 4:5). „Pan jest mocą moją i tarczą moją. W nim zaufało serce moje i doznałem pomocy, Rozweseliło się serce moje i pieśnią moją będę go sławił” (Ps. 28:7). „Bliski jest Pan tym, których serce

jest złamane, a wybawia utrapionych na duchu” (Ps. 34:19). „Gdybym knuł coś niegodziwego w sercu moim, Pan nie byłby mnie wysłuchał” (Ps. 66:18). „W sercu moim przechowuję słowo twoje, abym nie zgrzeszył przeciwko tobie” (Ps. 119:11). Można powiedzieć, że serce jest symbolem najważniejszego źródła inspiracji i motywacji. Wskazuje zarówno na złe, jak i na dobre emocje.

Wątroba

Wątroba również w sposób przenośny łączona jest z emocjami. Wzmianka o niej najczęściej pojawia się w kontekście ofiar związanych z Przybytkiem. Niekiedy również wspomina się ją w innym kontekście, gdzie w połączeniu z żółcią odnosi się do trudnych i gorzkich doświadczeń. Oto jeden z przykładów: „Oczy moje od łez ustały; strwożyły się wnętrzości moje, wylała się na ziemię wątroba moja dla starcia córki ludu mojego, gdy i niemowlątka, i dziatki ssące na ulicach miasta omdlewają” (Tren. 2:11, BG).

Apostoł Piotr z kolei mówi o „gorzkiej żółci” Szymona (Dz. Ap. 8:23). Job wspomina: „Dookoła mnie świszczą jego pociski, drą bezlitośnie moje nerki, wylewa się na ziemię moja żółć” (Job. 16:13).

W powyższych przykładach, określenie „żółć” odnosi się do gorzkiego płynu wytwarzanego przez woreczek żółciowy, lecz w większości innych przypadków odnosi się do owocu niektórych roślin, prawdopodobnie cykuty lub do jadu węża.

Lędźwie i wnętrzości

Określenie „lędźwie i wnętrzości”, które pojawia się około stu razy w angielskim przekładzie Biblii według Króla Jakuba ma dość niejasne znaczenie. Pojęcie „lędźwie” pochodzi z trzech różnych słów hebrajskich i jednego greckiego, zaś „wnętrzości” tłumaczone jest z jednego określenia zarówno w Starym, jak i Nowym Testamencie.

Wszystkie te słowa odnoszą się do różnych części ciała – bioder, ud, jąder, itd. – ale zwykle wyrażają dwie myśli bliskie umysłowi wschodu. Najczęściej odnoszą się one do „wydajnych” organów i sił twórczych, niekiedy również zdają się wskazywać na siedlisko bólu (prawdopodobnie w odniesieniu do jąder).

Wiele zapisów odzwierciedla myśl o rozmnażaniu:

„Wówczas doszło go słowo Pana: Nie ten będzie dziedzicem twoim, lecz ten, który będzie pochodził z

wnętrznosci twoich, będzie dziedzicem twoim” (1 Moj. 15:4). „Potem zwrócił się Dawid do Abiszaja i do wszystkich swoich sług: Mój własny syn, który wyszedł z wnętrznosci moich, nastaje na moje życie. Cóż dopiero ten Beniaminita? Pozostawcie go w spokoju, niech przeklina, gdyż Pan mu na to pozwolił” (2 Sam. 16:11, BT). „Wszystkich, którzy przybyli z Jakubem do Egiptu, a którzy wyszli z jego bioder, było ogółem, oprócz żon synów Jakuba, sześćdziesięciu sześciu” (1 Moj. 46:26, BT). „Wszakże ty nie będziesz budował tego domu; ale syn twój, który wynijdzie z bioder twoich, ten zbuduje dom imieniowi memu” (1 Król. 8:19, BG). Podobne znaczenie określenie to posiada i w Nowym Testamencie: „Przeżo przyobleczcie jako wybrani Boży, święci i umiłowani, wnętrznosci miłosierdzia, dobrotliwość, pokorę, cichość, cierpliwość” (Kolos. 3:12, BG). „A kto by miał majątność świata tego i widziałby brata swego potrzebującego, a zawarłby wnętrznosci swoje przed nim, jakoż w nim zostaje miłość Boża?” (1 Jan. 3:17, BG).

Przymioty miłosierdzia, dobroci i wszelkich innych owoców ducha winny tryskać z Chrześcijan podobnie jak dzieci, które pochodzą z lędźwi i wnętrznosci w sensie dosłownym.

Inne znaczenie, powiązane ze słowem biodra (w języku angielskim, lędźwie, przyp. tłum), ma wyrażenie „opasywać biodra”. Oznacza ono nie siły rozrodcze, lecz zacisnięcie pasa w przygotowaniu do ciężkiej pracy.

„Przepasz jako mąż swoje biodra, będę cię pytał, a ty mnie pouczysz” (Job. 38:3). Werset ten ma swój znaczeniowy odpowiednik w Nowym Testamencie: „Stójcie tedy, opasawszy biodra swoje prawdą, przywdziawszy pancerz sprawiedliwości” (Efez. 6:14) oraz „Przeżo przepasawszy biodra myśli waszej i trzeźwymi będąc, doskonałą miejcie nadzieję ku tej łasce, która wam dana będzie w objawienie Jezusa Chrystusa” (1 Piotr. 1:13, BG).

Chrześcijanin powinien być tak staranny i pilny w trudnych sprawach, jak pracownik, który przygotowuje się do pracy zakładając i zaciskając pas. „Przepasywanie” ma miejsce w umyśle za pomocą pasa prawdy, co jest przygotowaniem się do stosowania biblijnych prawd w codziennym życiu.

Kości i szpik

Kości tworzą szkielet dla całego ciała. Job pisze: „Przyoblekłeś mnie skórą i ciałem i pospinałeś mnie kośćmi i ścięgnami” (Job. 10:11). John Gill w swym komentarzu do tego wersetu, pisze: „Kości stanowią o sile i stabilności ciała ludzkiego; ścięgna łączą i utrzymują poszczególne jego fragmenty razem i wspomagają jego ruch. Niektóre kości służą jako podpory dla ciała, jak np. kości nóg lub biodra; inne służą do działania ofensy-

wnego lub defensywnego, jak np. kości rąk i ramion; jeszcze inne chronią wnętrznosci, jak np. żebra.”

Z tego punktu widzenia, kości są dobrym symbolem doktryn, które stanowią duchowy szkielet Nowego Stworzenia. Salomon tak pisze o wzroście kości: „Jak nie wiesz, dokąd wiatr wieje, jak kształtują się kości w łonie brzemienniej, tak nie znasz dzieła Boga, który wszystko czyni” (Kazn. 11:5). W wersecie tym, „dzieła Boże” przyrównane są do „kości”; to właśnie przez doktryny Chrześcijanin postrzega „dzieła Boże”.

Wzrost kości w ciele ludzkim stanowi ilustrację rozwoju zrozumienia doktryn. Z biologicznego punktu widzenia, wzrost kości związany jest z dwoma typami komórek: osteoblastami i osteoklastami. Osteoblasty nieustannie atakują strukturę kości, tworząc w niej niewielkie otwory, które z kolei natychmiast wypełniane są przez osteoklasty wypełniające otwór, delikatnie zwiększając objętość i długość kości. Podobny proces następuje w przypadku zrozumienia Bożych doktryn. Nasza wiara nieustannie napotyka wyzwania w toku ciągłego studiowania Słowa Bożego, co daje nam głębsze zrozumienie „Dzieł Bożych”.

Słowo „kości” występuje jedynie cztery razy w Nowym Testamencie i zwykle odnosi się do kości fizycznych. Jedynym wyjątkiem jest zapis Ef. 5:30 „Gdyżeśmy członkami ciała jego, z ciała jego i z kości jego” (BG). To dość niezwykle sformułowanie stanowi najwyraźniej aluzję do uformowania pierwszej kobiety, o której Adam powiedział: „Wtedy rzekł człowiek: Ta dopiero jest kością z kości moich i ciałem z ciała mego. Będzie się nazywała mężatką, gdyż z męża została wzięta” (1 Moj. 2:23). Skoro zatem Jezus nazwany jest „drugim Adamem” (1 Kor. 45-47), można stąd wnioskować, że Kościół, jego Oblubienica, jest „drugą Ewą”.

Szpik jest lepkiem płynem wypełniającym kości. Szpik czerwony odpowiada za wytwarzanie krwi. Jako że „życie ciała jest we krwi” (3 Moj. 17:11), szpik jest niezbędny dla podtrzymania życia. Kości stanowią zatem siedlisko życiodajnego szpiku i jego ochronę.

Apostoł napisał, że „Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić zamiary i myśli serca” (Hebr. 4:12). Pokazany jest tutaj kontrast pomiędzy stawami (struktura kostna), a szpikiem, związany z myślami i intencjami (motywacje serca). Rada mędrca tym bardziej zdaje się być wartą uwagi: „Nie uważaj się sam za mądrego, bój się Pana i unikaj złego! To wyjdzie na zdrowie twojemu ciału i odświeży twoje kości” (Przyp. 3:7-8).

Obrzęd potrząsania

W 3 Księdze Mojżeszowej, w rozdziałach 8 i 9 znajduje-

my opis obrzędu potrząsania, jaki miał być wykonywany z wykorzystaniem pewnych części barana i trzech produktów mącznych, dopóki Mojżesz nie położył ich na ołtarzu ku spaleniu obok ofiary całopalnej. Owe części barana to między innymi ogon, prawa łopatką, tłuszcz który jest na wnętrznościach, otrzewna okrywająca wątrobę oraz obie nerki. Potrząsanie tymi częściami wewnętrznymi obrazowało pełnię poświęcenia ofiarującego je kapłana.

Tłuszcz, który pali się szybko, przedstawia zwykle gorliwość lub żarliwość serca. Nerki symbolizują siły poznawcze. Eliminują one produkty przemiany materii, wprawiając w ponowny obieg wszystkie potrzebne elementy. Podobną rolę pełni sumienie. Części mięśniowe wskazują na siłę. Otrzewna okrywa wątrobę, choć nią nie jest. Jest ona natomiast tkanką która otacza i chroni ważną dla życia wątrobę. Podobną rolę w przypadku serca pełni osierdzie, które otacza ten organ (Oz 13:8, BT, BG). Tym samym, organy te reprezentują:

Łopatką i ogon: siła

Tłuszcz: Gorliwość, żar serc, duszę

Otrzewna: Intencje serca

Nerki: Umysł, siły poznawcze

Wzięte razem, organy te przedstawiają pierwotne prawo Biblii i podstawę prawdziwego poświęcenia się Bogu: „Będziesz tedy miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego [otrzewna] i z całej duszy swojej [tłuszcz], i z całej myśli swojej [nerki], i z całej siły swojej [łopatką, ogon]” (Mar. 12:30).

Złoty tekst

„Oto się kochasz w prawdzie wewnętrznej, a skrytą mądrość objawiłeś mi” (Ps. 51:8, BG). Nasze rozważania nad przenośnym znaczeniem różnorodnych wewnętrznych organów pokazują nam głębsze znaczenie tego tekstu. Nie tylko powinniśmy pragnąć prawdy, która nie jest powierzchowna, lecz powinniśmy dążyć do poznania prawdy która sięga poza intelektualne poznanie, prawdy która dotyka emocji i uczuć tak dobrze zobrazowanych w wewnętrznych częściach ciała.

„A bądźcie wykonawcami Słowa, a nie tylko słuchaczami, oszukującymi samych siebie” (Jak. 1:22).

Hagensick Carl (USA)